

Prva bitja na zemlji

Kaj je bilo v minulih milijonih let — Množice oblakov v zraku — Termalna flora — Odkod vroči vrelci

Naša zemlja ni bila vedno primerna za obstoj bitij. Milijoni in milijoni let so prešli, preden je v svojem razvoju dosegla stopnjo, ko se je moglo na njej naseliti življenje. Kakor vsi vemo, je življenje navezano na vodo

in na določene temperature, ki se povprečno spreminjajo lahko za 45 stopinj. Ti pogoji pa so bili dani šele tedaj, ko se je zemlja iz žareče krogle s počasno ohlajitvijo spremenila v temno zvezdico z otrdelo skorjo. Ta razvoj je šel skozi različne stopnje. V prvih dobah ohlajitve so bile temperature na naši premični še tako visoke, da se tekoča voda ni mogla stvoriti in je plavala le v obliki

veikanskih oblaknih mas v zraku. Šele tedaj, ko so se temperature dovolj znižale, so se spustili ti oblaki kot siloviti naliivi na tla, morja so si osvojila zemljo. Toda zemeljska skorja je bila še tenka, vročina v notranjosti je siliila nazven in ogrevala vodo.

Večina organizmov v teh temperaturnih razmerah ni mogla obstajati, le zelo malo je bitij, ki lahko prenesejo vročino, kakršna je tedaj vladala na zemlji. V vročih vrelcih nahajamo še danes večje ali manjše število takšnih bitij, glavni zastopniki te tako zvané

termalne flore, spadajo med modre alge, ki so dobile

svoje ime po svojem modrem barvilu. Razen modrih alg nahajamo v vročih vrelcih samo še neke bakterije.

Po vsej priliki so sedanji prebivalci vročih vrelcev potomci tistih organizmov, ki so kot prva bitja obljubili širne, s toplim in vročo vodo pokrite zemeljske prostore. Ko se je zemeljska površina popolnoma ohladila, so se zatekli pač kot

preostanki prvotnega življenja v vroče vrelce. To bi se dalo klepati tudi iz tega, da so stanice modrih alg nad vse preprosto zgrajene, da nimajo različnih jeder in se ne množijo spolno. Vsekako postavljajo botaniki modre alge na začetek rastlinskega kraljestva.

Nestorjeva palača

Odkritje starinoslovcev na Grškem

Ameriški areheologi, ki delujejo na Grškem, so imeli v zadnjih letih posebno srečo. Med njihove najpomembnejše najdbe spada odkritje naselja iz minojskega časa pod vinskih goricami otoka Pila.

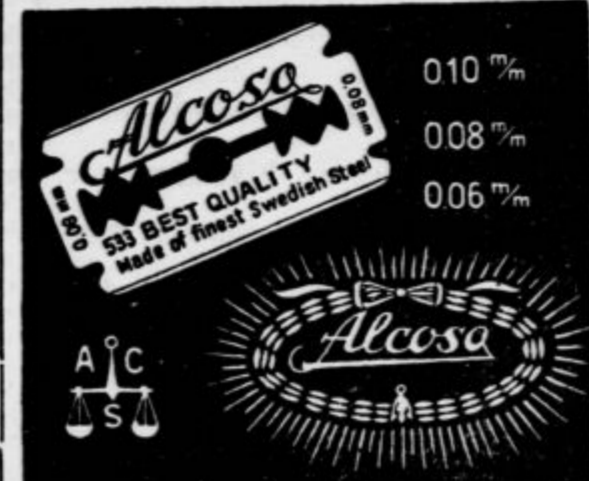
Mgogočni širni temelji kažejo, da gre za palačo, pilske kraljeve rodbine, ki ji je pripadal tudi sivolasi Nestor iz Homerjevih epov. Po Homerju je odšel Nestor z 90 ladjami na pot, da se udeleži pohoda proti Troji. Ze ta izsledki, da sta homerški in sedanji Pila isti otok, je za zgodovinarje važen, kajti doslej so menili, da je bil Homerjev Pila bolj na severu.

Novo odkrita palača je morala v notranjosti zelo sličiti slavni mikenski palači. V njej so odkrili sledove nastenskih slik mikenske dobe. Zgradbo je uničil požar in je niso obnovili, kar kaže, da je šlo za nasilno porušenje. Katastrofa se je morala po keramičnih najdbah zgoditi okrog leta 1200, pred našim štetjem. Te keramične najdbe so zelo važne.

Na dan je prišlo mnogo napisov na opekah, ki so sestavljeni v pisavi najmlajše minojske dobe. Posebno srečno naključje je hotelo, da so odkrili dvojezični minojsko-

drški napis, kakršnega so doslej zaman iskali in ki daje ključ do umevanja minojske pisave. Znanost si je tako utrla novo pot v raziskovanje predgrške dobe v Heladi. Izkopavanja, ki so že doslej prinesla tako zanimive uspehe, bodo trajala nekoliko let, zlasti še zavoljo tega, ker so v neki oddaljenosti od palače odkrili grobove, ki jih doslej še niso utegnili odpreti in ki so bržkone zadnja počivališča dinastije kralja Nestorja.

Boljše brije in dalje traja ...

Zahtevajte povsod britvico **ALCOSO**

Parnik je šel čez Ande

Tovorni in osebni promet na jezeru Titikaka v Peruju opravlja ta čas parnik »Ollanta«, ki so ga morali z železnico spraviti preko And, kajti omenjeno jezero leži 3750 m nad morskou gladino. Ob obali so parnik razdelili v poedine kose in jih natovorili na deset dolgih vlakov. Kajti »Ollanta« meri v sestavljeni obliki 265 m v dolžino Najprvo so morali vlakci 4000 m visoko, potem pa do jezera dol, kjer so parnik zložili.

Za vsako ženo

— eno leto ječe

Kupčije mladega bolgarskega kmeta

Kmet Peter B. je lep, toda precej nasilen možak iz okolice Sofije. Pred šestimi leti se je poročil z dekletom, v katero je bil zelo zaljubljen. Malo po poroki je opazil, da je ogrela srce tudi nekemu drugemu moškemu. Namesto da bi ga to žalostilo ali spravilo v ljubosumnost, pa je sklenil, da bo iz tega napravil kupčijo. Stopil je do zaljubljenega moža in mu je svojo ženo prodal za borih sto levov. Žena se je bala, da bi nastalo kaj hušega in ni zinjla besedice. Kmalu potem se je Peter poročil z drugim dekletom in tudi v to se

je zaljubil neki možki, pa mu jo je kmet s pogodbo po vseh pravih prodal, kakor je prodal prvo ženo. Ker je imel z ženskami srečo, se je poročil še dvakrat in vsakokrat je napravil podobno kupčijo. S temi posli bi gotovo nadaljeval, ker se prodane žene niso upale upirati, kupci pa so se ball Petrovega maščevanja in so bili rajši tiho. Na zadnje pa se je našlo deklo, s katero se Peter ni hotel poročiti in ta je vso stvar ponesla na policijo. Petra so zašili za štiri leta, za vsako prodano ženo je dobil po eno leto.

Obleka iz ribje kože

Kakor kaže pričujoča slika, uporabljajo ribjo kožo zdaj že za vsakovrstna oblačila. Dama ima klobuk, rokavice in bluzo iz takšnega tvoriva.

Pomorsko oporišče na Sveti Heleni

»Corriere della Sera« poroča, da je v Jamestown, glavno oporišče otoka Svete Helene, priplul ameriški rušilec z 1.300 štvm, ki naj bi na otoku uredilo pomorsko vojno oporišče. Na otok, kjer je pred 120 leti končal svoje življenje Napoleon, postavljajo topove. Otok, kamor dospe le redkokdaj kakšen parnik, se spreminja v trdnjavo.

ANEKDOTA

Bruckner je skomponiral neko pesem in je svoje delo predvajal avtorju teksta. Pesnik je bil zelo navdušen, pomisleke je imel samo zavoljo tega, ker so se nekatere besede pogosto ponavljale. Ta svoj pomislek je povedal skladatelju. »Kaj, da se besede preveč ponavljajo?« ga je nahrillil Bruckner. »Govedo, mar bi jih bili več spesnili!«

VSAK DAN ENA

V muzeju »Jean, že stokrat sem vam naročil, da ne pospravljate, kadar niste razpoloženi za tako delo!«

(Vart Heme)

Lovci na drevesa

Nelahek poklic iskalcev mahagonijevega lesa

Neka ameriška revija opisuje težavni poklic »lovcev na drevesa«. Tako imenujejo v zapadni Indiji, Mehiki in Srednji Ameriki moše, ki iščejo v tropskih goščavah mahagonijevih dreves.

Ta drevesa ne rasejo v skupinah, temveč posamič v najgostejših goščavah, tako da jih je v zmešnjavi pragozdinih ovijalk in drugih rastlin težko izslediti. Lovci na drevesa si mora v pragozdini pokrajini poiskati predvsem kakšno zvišeno mesto, grič ali najvišje drevo, da se riegleda na vse strani. Njegovo vajeno oko dobro spozna v goščavi krošenj posebno zeleno barvo mahagonijevih krošenj. Kompas mu pokaže smer in sedaj si mora s sekuro in nožem

kričiti pot do drevesa.

Ko tja dospe, vže v njegovo skorjo znamenje svoje trdnice, da bi med njegovo odotnostjo kakšen konkurent ne zasegel drevesa za svojo tvrdko. Najditelj mora sedaj namreč po delavce da drevo podprejo in ga spravijo s'ran. To je kaj naporno delo že zavoljo tega, ker je spodnji del mahagonijevega debla oborožen z mogočnimi trni. Najtežje pa je izdelati pot skozi pragozd, da bi po njej odpeljali drevo.

Izkušen lovec na drevesa zasluži mesečno lahko do 3000 dolarjev, lahko se mu pa tudi zgodi, da bo dolge tedne blodil skozi pragozdove in ne bo ničesar našel.

Konec Byrdove ekspedicije

Člani ameriške odprave admirala Byrda na povratku z uspešnega ribolova

H. Adams

Daisy in Rosemary

Roman

Daisy je počakala, da je Smith izginil po stopnicah, ki so vodile na vrh. Nato je šla — ne v kopalnico, saj niti ni imela vrča v roki, to ji je šele zdaj prišlo na misel — marveč v svojo sobo, ter na smrt utrujena zlezla v posteljo.

27

»Kolikšna je vrednost teh miniaturn?«

»Teško je reči. Nekateri me stanejo okroglo po dva tisoč funtov, druge komaj po dve sto ali tri sto. Vrednost posameznih kosov se je zadnja leta znatno zvišala, vrednost drugih pa znižala. Zmerom je vse na tem, kako se zbiralci pulijo za posamezne umetnike. Povprečno lahko cenimo mojo zbirko na tri ali štiri sto funtov za vsak kos.«

»To se mi zdi prebito mnogo denarja za sliko, ki ima komaj šest ali osem kvadratnih centimetrov.«

Nadzornik Moody je presenečeno zažvižgal. Poznavelec umetnosti ni bil. Sicer so bile tudi njemu nekatere slike všeč — otroci z mačicami, deklice, ki so s pobožnim obrazom stale pri harmoniju in pele, pred vsem pa upodobitve zgodovinskih bojev: Waterlooja, Nelsona pri Trafalgarju — kratka, slike, ki jih je razumel. Da more kdo za nekaj kvadratnih centimetrov slikarje plačevati takšne blazne cene, mu je bilo nerazumljivo. Toda njegova dolžnost je bila, varovati lastnino vsakega človeka in loviti tatove.

»Kje so bile miniaturne shranjene?«

»Nu, evo. Saj ne trdim, da bi bila imela Nora opravka s ključem; hotel sem vam le dokazati, da je bilo lahko dobiti odtis. Ta čas, ko ste še spali, preden so bile žaluzije dvignjene, je moral nekdo z največjo lahkoto odtisniti ključ v vosku. Nič ni bilo lažjega kakor to.«

ko so izginili dragulji vaše žene ...»

»Tako je. Časih mine teden dni, ne da bi pogledal slike, razen če imam goste, ki jih miniaturne zanimajo. Kovčeg je stal na svojem običajnem mestu, in prav nikakega povoda nisem imel, da bi ga bil odklepal.«

»Ste imeli zadnji čas kaj obiskov?«

»Ne. Tu živimo zelo zase.«

»Sodim, da mora biti vaša zbirka precej znana. Ali je kdo vedel, da ste vzeli miniaturne s seboj v Anglijo?«

»Niti omenil nisem nikomur, da se odpravljam na Angleško. Slike, ki me spremljajo na potovanjih, so tudi samo del moje zbirke, vendar ne govorim o njih z nikomer.«

»Denimo, da ne,« je Moody prikimal, »a nikogar takšne reči zanimajo, dožene zmerom več, nego bi smel. Odtis ključa je bil morda napravljen že pred meseci; morda so vam bili nenehoma na sledi, preden se je ponudila priložnost.«

Rad bi vedel, v kateri zasebni zbirki zdaj visijo. Tudi med zločinci so specialisti, gospod, in specialista zelo natanko pozna svoje tržišče.«

Tudi to ni bilo Bog si ga vedi kako hrabrilno, in Carter je čutil, da ima mož pred njim prav.

»Toda nikar ne obupajte, gospod. Prepričan sem, da bomo miniaturne našli — in dragulje takisto.«

»Nekaj mi je nerazumljivo,« je rekel Carter, spomnivši se Daisyjinih besed, »namreč, zakaj si je tat naložil trud in pobral sličice iz okvirov. Zakaj ni vzel kar kovčega, ki je tako priročen, z vso vsebino vred, kakor je storil že s skrinjico za lišp?«

»To sem hotel pravkar omeniti. Moja domneva, da je imel v hiši pomagaca, se s tem potrjuje. Po mojih mislih so najprej ukradli miniaturne in jih nato v majhnem zavitku s skrinjico vred podali skozi okno.«

»To bi bilo mogoče,« je Carter pritrdil.

»Kakor sem že rekel, utegne biti ves plen tudi še v hiši. Sicer smo iskali zelo natanko, a vendar bo treba, da si vso hišo še enkrat ogledamo.«

»Škoda. Če ni drugače, se moram s tem pač zadovoljiti. Rad bi namreč preveril šoferjeve navedbe.«